

DESIRE®

Joss Woodová
Nepovedená
svatba

 HARLEQUIN®

JOSS WOODOVÁ

NEPOVEDENÁ SVATBA

PŘEKLAD

LAĎKA KRÁTKÁ

Milá čtenářko,

věřím, že se Vám to taky někdy stalo, že jste si o někom i docela blízském udělala jakýsi obrázek, názor, a pak Vám docela dlouho trvalo, než jste ho změnila. Mohlo jít o pozitivní, nebo i negativní posuzování, ale naše myšlení mívá setrvačnost, a než člověku dojde, že se v někom mýlil, chvíli to trvá. Do podobné situace se dostaly všechny hrdinky mých příběhů, ať již jde o povídku Lhář z povolání, která už svým názvem napovídá, že se hlavní hrdina pravdy ani moc nedržel, přestože k tomu měl své důvody... Hrdinku dalšího příběhu Nepovedená svatba zase zklamal muž, se kterým byla několik let zasnoubena, a pak se k jejímu překvapení zjevil muž z její minulosti... No a do třetice hrdinka romance Trable se šéfem, má svého dominantního a náročného šéfa plné zuby, a nejraději by byla od něho co nejdál, dokud jí nedojde, že vlastně touží mu být co nejbliže...

Přeju Vám, abyste si našla klidnou chvílku a četbu si krásně užila.

S láskou

Váš Harlequin

Joss Woodová

NEPOVEDENÁ SVATBA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Just a Little Jilted

První vydání:
Harlequin Books, 2023

Překlad:
Laďka Krátká

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2023 by Joss Wood
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-296-1 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-297-8 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-298-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Léto je v plném proudu a mně Avangelině je osmdesát dva let. Vím, že k nebeské bráně už to nemám daleko. Jsem si plně vědoma toho, co přijde a akceptuji to.... Ostatně v životě jsou dvě věci, které jsou, jak mnozí praví, nevyhnutelné: smrt a daně. Smrt se většinou dostaví dříve, než se komu líbí a, dobrý Bože, na daních jsem zaplatila celé jmění.

Takže znovu, vydělala jsem spoustu peněz.

Miliardy...

Ale jakou, ptám se bez ustání, má cenu tajemství? Dostanu slevu, pokud mám v zásobě hned dvě?

„To jsou ta nejmenší pouta, jaké svět zná, zlato.“

Eliot Stoneová, s tváří zakrytou svatebním závojem, vyhlédla pootevřeným okénkem na kurýrku, které zpod cyklistické helmy vykukovaly prošedivělé vlasy.

Maličko se zamračila. Nebyla si totiž jistá, jestli ta slova patřila jí. Když se však žena přidržela pootevřeného okénka limuzíny, ve které seděla, aby udržela balanc, a podívala se jí zpříma do očí, nebylo pochyb, že mluví přímo na ni.

„Mluvila jste o svatbě?“ zeptala se Eliot, kterou drzost a zároveň moudrost, která se zračila v očích kurýrky, fascinovala. Podle všeho si ta žena prošla

mnohým a jen málo z toho po sobě zanechalo milé vzpomínky.

„Krásný den, krásné šaty, předpokládám že i nádherné boty, nic z toho však pro vás nemá význam, jestliže se tváříte tak nešťastně, děvenko.“

„To by stačilo,“ naklonila se Urshula Stoneová přes Eliot k okénku, aby jej zavřela a vrhla po ní mrzutým pohledem. „Říkala jsem ti, abys ho nechala zavřeně.“

„Potřebovala jsem čerstvý vzduch,“ namítla Eliot a sledovala, jak se cyklistka zkušeně proplétá mezi pomalu jedoucími auty a mizí z dohledu. Ještě zahlédla, jak prudce zagestikulovala na řidiče nákladáku, který ji málem srazil, a usmála se. Vlastně té ženě záviděla její sebevědomí a odvalu.

Ostatně kde jinde než v New Yorku by se mohlo stát, že úplně cizí člověk řekne nevěstě v její svatební den, že vypadá nešťastně?

Urshula, Eliot odmítala téhle ženě říkat mami od doby puberty, se obrátila k fotografovi a zároveň ke kameramanovi, kteří s nimi cestovali v limuzíně. „Pokud jste to nahrávali, trvám na tom, že to musíte okamžitě vymazat.“

Oba příkývli. Bylo jim jasné, kdo to tu má pod palcem. Urshula Stoneová a DeShawnův manažer vyjednávali, a nakonec podepsali smlouvu na prodej svatebních fotografií do jednoho oblíbeného módního časopisu a později i video na jeden ze zábavných kanálů, které zahrne jak zkoušku svatební hostiny, tak svatbu samotnou včetně odjezdu na svatební cestu.

Bylo jisté, že pořad shlédne víc než milion diváků.

Eliot by nejraději měla jen malou svatbu, na kterou by pozvala několik přátel, nejraději někde na odlehlé soukromé pláži, na míle vzdálené od objektivů fotografů. Jako obvykle však tomu, co si přála, nikdo nevěnoval pozornost.

„Ty šaty dopadly skvěle. Vypadáš v nich úžasně,“ poznamenala Urshula a našpulila rty. „Máš trochu

nadváhu, s tím se nedá nic dělat,“ dodala, „ale to se vyretušuje, abys na fotkách vypadala normálně.“

Eliot se chtělo zakřičet, že vypadá normálně už teď. Že tohle je dobrá váha, zdravá, přirozená váha, ale věděla, že to je zbytečné. Stejně by Urshulu nepřesvědčila. Měla zkrátka svou pravdu a to znamenalo, že podle ní je Eliot tlustá. Bohužel s tímhle názorem se ztotožňoval i ředitel castingu, designér, kreativní ředitel, zkrátka všichni, kteří měli v módním průmyslu slovo. Poslední dobou sice tu a tam vybrali modelku plných tvarů, to ovšem neplatilo pro stávající modelky, které kdysi štíhlé, přibraly malinko na váze.

DeShawnovi, jejímu dlouholetému partnerovi a snoubenci, se líbila její štíhlá postava a ze skutečnosti, že se jí trochu zakulatilo tělo, nebyl příliš nadšený. Její tvář a postava patřila mezi nejprodávanější značky...

Zaraženě si prohlížela velkolepý snubní prsten a připadala si příšerně. Na sedadle seděla jako přišpendlená a uvědomila si, že tuhle všechnu pompézní slávu kolem nenávidí. Prsten za dva miliony dolarů, čtrnáctikarátové zlato s diamanty se lesklo, jako by se vdávala princezna. Byl příliš okázalý, a navíc se jí zařezával kvůli těm pár kilogramům navíc do prstu. Studil ji a zároveň tížil.

Opřela si hlavu o opěrku sedadla a zhluboka vydechla. Prsten sice nenáviděla, ale na druhou stranu, tenhle kousek zlata jí dělal nejmenší starosti. Horší bylo, že ji v modelingové agentuře neprodloužili smlouvu a její matka, manažer a agent v jedné osobě ji neustále peskovala, aby shodila váhu. Navíc ji DeShawn poslal e-mail se zaručenou dietou a účinnými cviky a pro jistotu ji zapsal v soukromé klinice do programu pro baculky. Tím jí dal jednoznačně najevo, že takhle pro něj není atraktivní a že váha je to, čeho si na ní nejvíc cení.

Alespoň že existovalo lékařské vysvětlení. Když

začala přibírat na váze a zároveň s tím se cítila nesmírně vyčerpaná a ztratila zájem o veškeré dění kolem, což se během několika posledních let stávalo stále častěji, dávala za to vinu sobě. Měla za to, že na sebe musí být přísnější. Byla přesvědčená, že ztratila disciplínu a poddává se lenosti. Naštěstí ji lékař po řádném vyšetření vyvedl z omylu. Vysvětlili jí, že její problém je mnohem vážnější a rozhodně není způsoben leností, ale nedostatkem hormonu štítné žlázy. Potom co začala užívat léky na zvýšení hladiny hormonu, se cítila mnohem lépe. Měla více energie a jasnější mysl. S přibývajícím váhou si však poradit nedokázala. Ostatně ani o to nestála. Byla spokojená taková, jaká byla a upřímně, ke své staré váze se vrátit nechtěla. Aby si udržela figuru, musela neustále držet tu či onu dietu. Tohle byla zřejmě její přirozená váha, a pokud by chtěla těch pár kil navíc shodit, musela by opět začít přemýšlet kdy a co sníst.

Nyní však byla mnohem spokojenější. V noci spala klidně a ráno se probouzela svěží. Takhle se necítila už hezkou řádku let.

Ostatní a bohužel i její nejbližší, na to měli zcela opačný názor. Chtěli zpátky Eliot, která byla super štíhlá, která se procházela po přehlídkových molech v Londýně, Miláně a Paříži a mohla si dovolit na sebe navléct jakékoli modely, jelikož nikde nevadil ani gram tuku navíc. Eliot s vystouplými lícními kostmi, se špičatými boky a pavoučímá nohama. Eliot, která se objevovala na titulních stránkách časopisů a zářila z billboardů na Times Square.

Dokonce i nyní se její fotografie ve svatebních šatech objevily v časopise Vague, který měla ostatně právě na klíně a bezmyšlenkovitě jím listovala. Bezděčně jí prolétlo hlavou, že tohle je patrně její poslední kampaň...

Jaké kampaň proboha! zarazila se. Tohle je přece její svatební den!

Vlastně to byl spíš svatební den její matky, ne její. Ona s tím nesouhlasila, všechno kolem svatby se jí přičilo, od pěti set pozvaných hostů, přes černo bílé dekorace, až po svatební hostinu v hotelu Forrester Granthamhotel, který jí oživil mnoho romantických vzpomínek na Sorena Granthama. Muže, se kterým prožila tři kouzelné noci v soukromé vile jménem Villa-franche-sur-Mer. Ty sluncem zalité dny na francouzské riviéře byly poslední, kdy měla pocit, že ji někdo vidí takovou, jaká byla. Že jí někdo naslouchá, že jí rozumí a věnuje jí pozornost. Měla dojem, že se znají odjakživa. Jako by si byli souzení. Byli vzájemně propojení, nemluvě o úžasném sexu, který jejich vztahu dodával grády.

To, že jejich vztah trval tak krátce a už o něm od té doby neslyšela, ji nesmírně bolelo. Ranilo ji to víc, než by čekala.

Ne, dnes o něm nechtěla přemýšlet. Tohle byl její svatební den.

A právě proto by byla ráda, kdyby matka vybrala pro svatební hostinu jiný hotel než ten, který nese v názvu jeho jméno.

„Jak se dnes cítíte, Eliot?“ vytrhl ji z úvah video kameraman a upřel na ni tázavý pohled.

Opět se dala nachytat. Jakmile k němu zvedla oči, cvakl fotoaparát a zachytil její pohled v okamžiku, kdy si nedávala příliš pozor na profesionální výraz.

Ostatně věděla, jakou odpověď očekává. Jistě jen to, že se cítí skvěle, že je nadšená a nemůže se dočkat, až se za několik hodin začne odvíjet nová a jistě úžasná kapitola jejího života.

Ráda by odpověděla, že se cítí jako ve filmu, jako by hrála hlavní roli v epizodě, která se jí osobně vůbec netýká. Že muže, kterého si má brát, sotva zná. Je pro ni stejně cizí jako pozvaní hosté. Jména, která zahlédla na zvací listině, byla přehlídka majitelů firem a agentur, žádný z nich se nedal nazvat rodinným

přítelem. Chtěla odpovědět, že si přála méně pompézní šaty a luční květiny, místo toho na ni navlékli šaty jako z pohádky o princeznách a do ruky jí dali bílé růže. Chtěla poznamenat, že si za družičku vybrala Madigan, kamarádku z dětství, jenže místo ní vybrali pět dalších modelek, které ji měly doprovodit k oltáři a spolu s ní pózovat před aparáty fotografů. Ostatně přála si svatbu v kostele a místo toho měl obřad proběhnout v salónu hotelu.

Nikdo ji neposlouchal, když přišla se svými návrhy ohledně svého svatebního dne. Ostatně nevzpomínala si, že by ji někdo kdy poslouchal. Nikdo nedohlédl dál za její hezkou tvář, za její štíhlou postavu a ona jim to dovolila. Snášela to celá léta. Věřila, že pro ni chtějí jen to nejlepší, jak tvrdili, a tak pózovala, procházela se po molu a poslušně plnila všechny pracovní povinnosti, jako by v sobě měla touhu ostatní potěšit. Jenže tahle touha po čase vyprchala a Eliot si uvědomila, že žije životy jiných a svůj vlastní prožívá jako ve snu. Nic z toho se jí netýkalo osobně. Dokonce ani svatební den. Den, který by ve skutečnosti měl být ten nejšťastnější v jejím životě.

Za chvíli by měla podat ženichovi ruku, aby jí navlékl snubní prsten. Prsten, který ve skutečnosti znamená, jak poznamenala ta moudrá kurýrka, ta nejmenší pouta na světě.

Dorazili na místo a limuzína zastavila. Vyhlédla z okénka a zaměřila pohled na portýra, který k nim kráčel ve slavnostním smokingu a klobouku. Koutkem oka také zahlédla vysokého muže s širokými rameny, který k ní stál otočený zády a který ji bezděčně připomněl Sorena. Ostatně každý vysoký muž s vypracovanou postavou ji připomínal Sorena, muže, se kterým se naposledy cítila sama sebou. Na krátké tři dny a noci si připadala, že konečně žije. Pak se opět vrátila do zajetých kolejí a k lidem, kteří ji diktovali, jak má žít.

Čekala tehdy, jestli se ozve, jestli pro něj znamenala

víc než milé setkání. Když od něj nedostala žádnou zprávu, vrhla se o to intenzivněji do náručí jiných mužů. Pak do jejího života vstoupil DeShawn. To jí bylo pětadvacet a od té doby jsou spolu. Vycházeli spolu dobře, přestože tušila, že to není úplně ono, a její domněnka se potvrdila, jakmile se objevily problémy s váhou. V tu chvíli to mezi nimi začalo skřípat. Jenže místo toho, aby se snažili rozpadající se vztah napravit, DeShawn se rozhodl pro jiné řešení, a to svatbu. Místo aby léčili rány, zakryly je náplastí, aby nebyly vidět. Jelikož byla zvyklá poslouchat, kývla i tentokrát, protože... Vlastně neměla nejmenší ponětí proč.

S DeShawnem si nepřipadala jako žena, ale jako dekorace, kterou si pověsí na vánoční stromek, jako značka kvality, se kterou se tu a tam objeví na recepcích.

Pravda, občas na ni pohlédl jako na ženu, jako na lidskou bytost. Tyto chvíle byly však vzácné. Ve skutečnosti ji však neviděl, nevnímal její potřeby, neposlouchal, co říká, nevážil si jí.

Uvědomila si, že vlastně ani v tuhle chvíli nemá pocit, že by si zasloužila víc. Nebo snad ano? Navíc nechápala, proč si tohle všechno uvědomila ve chvíli, kdy by měla za několik minut říct své ANO.

Před vchodem do hotelu zastavila další limuzína. Z auta vystoupil Soren Grantham, pozdravil kývnutím hlavy portýra a vstoupil do impozantní dvouúrovňové haly. Hotel Forrester-Grantham vyzařoval starosvětské kouzlo, jehož charakter podtrhoval velkolepý lustr nad schodištěm, připomínající velkolepé viktoriánské domy staré Evropy. Hotel se na Madison Avenue nedal přehlédnout a pro jeho charakter si jej často vybírali zámožní hosté z Evropy, kteří měli před jménem šlechtický titul. Kromě nich také politici, celebrity a mocní majitelé obrovských korporací.

„Sorene!“

Jakmile zaslechl své jméno, otočil se po hlase a s úsměvem kývl na správce hotelu, který se k němu hnal s napřaženou náručí. Garthovi bylo nyní šedesát a v hotelu začínal jako šestnáctiletý, když ho Sorenova babička tehdy zaměstnala jako pomocníka na uklízení stolů.

„Vypadáte unaveně. Zdá se mi, že máte starosti,“ prohlížel si ho Garth pátravě, když mu podal ruku na pozdrav. Soren miloval jeho brooklynský akcent, kterého se ani za léta v hotelu nedokázal zbavit.

„Jsem v pohodě, Garthe,“ odpověděl a snažil se ignorovat zvědavé pohledy hostů, kterých byla plná hala.

„Už jsou tady?“ zeptal se.

„Čekají na vás v restauraci,“ odpověděl Garth hbitě.

Soren přikývl. Byl zvědavý, jak restaurace Avangeline, pojmenovaná po jeho babičce, vypadá po rekonstrukci. Jack mu sice poslal fotografie, skutečnost se však často liší. Podle fotek měla restaurace dostat nové barvy, a to béžovou a světle modrou. Bylo to už podruhé během posledních deseti let, kdy restaurace prošla rekonstrukcí. Tehdy Jack a Fox dali přednost šedé a zlaté barvě stěn.

Když byla majitelkou téhle restaurace babička, dávala přednost kombinaci růžové se zelenou. V osmdesátých letech byly tyhle barvy moderní, i když Sorenovi připadaly příšerné. Nicméně babička dokázala postavit hotel na nohy a zasadila se o to, že brzy nabral na věhlasu. A nejen to. Podařilo se jí vybudovat řetězec hotelů po celém světě. Ostatní hotely pronajímala, ve vlastnictví ponechala jen tento, aby se po smrti svých synů a jejich manželek mohla věnovat výchově vnoučat.

Jen stěží si dokázal představit, jaké to muselo být přijít o své nejbližší. Bylo to už pětadvacet let a jemu v té době bylo devět.

„Mohu vás do restaurace uvést?“ zeptal se Garth a vrátil jej tak opět do přítomného okamžiku.

„Ne, to je v pořádku. Nemusíte se obtěžovat...“ Když však zahlédl v jeho očích zklamání, pochopil, že mu na tom velmi záleží. Chtěl ukázat každému v hotelu, nejbohatším a nejmocnějším lidem ve Státech, že on, Garth Gosling, je rodinný přítel s jedním z nejslavnějších sportovců světa. Nepotřeboval k tomu mít na krku zlatou medaili v plavání z olympijských her, aby na sebe upoutal pozornost. Každý ho poznával, ať se ocitl kdekoli. Jeho tvář byla dostatečně známá na to, aby se nazýval celebritou.

„Tak dobře,“ souhlasil. „Zaveď mě do restaurace.“

Garth vypnul hrud' a hrdě vykročil. S úsměvem na rtech se tedy Soren nechal dovést tam, kde na něj už čekali Jack, Fox a Merrick.

Jack, Fox a Malcolm, když byl ještě naživu, byli jeho bratřenci, přesto k nim měl vztah jako k vlastním bratrům potom, co se jejich výchovy jako sirotků ujala babička a vychovala je společně. Merrick byl synem Jacindy, správcové babiččina sídla, a přestože nebyli pokrevně příbuzní, Soren jej považoval za dalšího z bratrů.

Škoda, že tu není Malcolm... Bylo nespravedlivé, že ten nejlepší z nich ztratil život při dopravní nehodě, když mu bylo teprve pětadvacet let.

Soren se nažil potlačit dojetí, které se ho zmocnilo, když bratři povstali a na pozdrav se objali. Záměrně se posadil zády k ostatním hostům a konečně ulehčeně vydechl. Cítil se mezi nimi uvolněně. Mezi svými mohl být konečně sám sebou. Byli to v podstatě jediná lidé, kterým kromě Avangeliny a Jacindy, Merrickově matce, plně důvěřoval. Byli to jediná lidé, které miloval. Protože láska přináší ztrátu a s tím bolest. O tom byl přesvědčený. Proto se podvědomě raději držel stranou a nikoho si k sobě nechtěl připoutat. Nechtěl riskovat, že se do někoho zamiluje a po čase se bude muset vyrovnávat se ztrátou.

„My už jsme si objednali, Sorene,“ oznámil mu Jack. „Dáš si něco k jídlu?“

Tohle setkání pro něj znamenalo třídenní tréninkovou pauzu, takže nepotřeboval dostat tolik kalorií jako v běžném tréninku. Objednal si tedy obyčejnou porci a odpovědi mu byly tři páry zvednutých obočí.

„Nejsi nemocný?“ zeptal se ho Merrick starostlivě.

„Musím se naučit jíst jako ostatní lidé,“ vysvětlil s úsměvem. „Až přestanu plavat, nemůžu jíst jako zjednaný.“

Už dlouho zvažoval ukončení kariéry. Chtěl si však o tom nejdříve promluvit v rodinném kruhu.

„Přece nechceš přestat?“ vyvalil na něj Fox udiveně oči.

„Co bys dělal?“ přidal se Jack a nevěřicně zavrtěl hlavou.

Tohle byla správná otázka a Soren mu za ni byl vděčný. Už dlouho ji zvažoval, dosud však na ni nedokázal najít odpověď.

„Zatím máš dost sil a energie, abys to nevzdával,“ poznamenal Merrick a Soren musel přiznat, že na tom něco je.

Jenže ho to trápilo. Přesto, nebo spíše protože mu nevěřili, že by to mohl myslet vážně, přešli plynule k jinému tématu.

Soren si v duchu povzdychl. Věděl, že se nevyjádřil dost jasně. Ostatně na tenhle problém narážel odjakživa. Nevěděl, jak by měl vysvětlit, že si dal pauzu jednak aby je viděl, ale zejména proto, aby se rozhodl jak dál. Pokud bude pokračovat, čekají ho dva náročné roky tréninku a závodů. Nikdo, kromě trenéra a sportovního manažera netušil, že zvažuje ukončení sportovní kariéry, přestože se po fyzické stránce ocitl na vrcholu.

V roce 2012 získal svou první medaili na olympijských hrách, vrhl se střemhlav do tréninku, aby v roce 2016 porazil konkurenci a přivezl domů hned

tři zlaté. Tento zisk ještě zdvojnásobil v roce 2021 v Tokyu, kde navíc překonal dva světové rekordy. Poté vážně zvažoval možnost přestat v nejlepším. Roky přibývaly a musel trénovat o to usilovněji a tvrději, aby se udržel ve formě. Cíl v podobě olympijských her v roce 2024 už neviděl v tak růžových barvách jako před lety. Naopak, bál se, aby nezklamal. Možná bylo opravdu načase, aby se začal pomalu stahovat ze scény.

Problém byl ovšem v tom, že zatím nepřišel na to, co by měl dělat jiného. Jediné, co znal, bylo plavání, trénink a závody. Soukromý život prakticky neměl. Když náhodou nebyl v bazénu, tak byl v tělocvičně nebo doháněl nezbytný spánek.

Výjimečně se tu a tam sešel večer po závodech s jinými atlety. Debata se však vždy odvíjela kolem sportu a soutěží.

Potřeboval se něčeho chopit. Přál si najít projekt, do kterého by se mohl pustit, něco, kam by soustředil energii. Jistě, bratři by mu určitě nabídli lukrativní místo v jejich úspěšné organizaci. Tohle však nepotřeboval. Nestál o teplé místečko v závětrí. Toužil se do něčeho vrhnout střemhlav, vidět za sebou výsledky a mít z podnikání radost. V tomhle byl po babičce. Potřeboval prožít úspěch a být zodpovědný za případné chyby.

Rád by to s bratry probral, ale tohle jim jednoduše nedokázal vysvětlit. Bylo pro něj těžké vyjádřit se tak, aby mu ostatní porozuměli, zejména když se jednalo o závažné životní rozhodnutí. Věděl, že kvůli tomu často působí uzavřeně a odtazitě. Rozhodně nebylo lehké navázat s ním přátelství.

Kromě rodiny se to podařilo jen jednomu člověku. Dokázala prolomit uměle vybudovanou bariéru, tu, za kterou se před okolním světem ukrýval.

„Jak moc máš naspěch?“ zeptal se ho Jack a mrkl na hodinky. „Za dvacet minut tu máme